

Palkkatyöväestö On Tienhaarassa

Kirj. A. M.

(Kilpailukirjoitus)

SAKSAN omistajaluokka on ryöstänyt maansa palkkatyöväestön taloudellisten järjestöjen lakkoavustus-ynä muut rahastot. Omistajaluokka Englannissa on laatinut lain, jonka perusteella lakkoutuneilta työläisiltä kielletään yhteiskunnallisen työttömyysavustuksen saaminen. Tässä maassa, tekstiilityöläisten yleislakon alkaessa, heräsi kuin itsestään kysymys siitä että tullaanko lakkoutuneilta työläisiltä kieltämään yleinen työttömyysavustus.

Jo heti tekstiililakon alussa kiiruhti Illinoisin tehtailijain yhdistys vaatimaan työttömyysavustuksen kieltämistä lakkoutuneilta työläisiltä. Lakkokomitean selostuksen mukaan onkin useissa valtioissa jo kielletty työttömyysavustus lakkoutuneilta tekstiilityöläisiltä. Liittohallituksen avustushallinnon ylijohtaja on kylläkin antanut lausunnon, jonka mukaan lakkoutuneet työläiset tulisivat edelleenkin saamaan avustusta, jos he sitä haluavat. Mutta tässä asiassa löytyy mahdollisuus pelata politiikkaa siten, että federaalinen avustushallinto lupaa avustusta, mutta paikalliset vir-

nousukauden tähän saakka suurin lakkotaistelu pidetään nyt ainakin virallisesti päättyneenä. Tekstiiliteollisuuden työläiset ansaitsevat luokkansa täyden tunnuksen lakkotoiminnastaan. Sen merkitys ja voimakkuus oli tulosta työläisten taistelunostuksesta. Siinä ilmenneet heikkoudet johtuivat siitä että järjestö rakenne, menettelytavat ja ennen kaikkea johto eivät olleet sitä mitä vaaditaan nykyaikaisessa, koko laajaa teollisuusalaa käsittävässä taistelussa. Sellaiseen tehtävään vaaditaan yhtenäinen, jäsenistön kontrolloima teollisuusunio. Vasta silloin voi työväestön tuottannollinen voima esiintyä täydessä tehovsuudessaan koko teollisuusalaa käsittävässä mittakaavassa.

kailijat kieltäytyvät sitä antamasta. Joka tapauksessa lakkoutuneiden työläisten työttömyysavustuksen saaminen jää omistajaluokan mielivallasta riippuvaiseksi.

Nämä omistajaluokan viimeisimmät edesottamiset — työväestön taloudellisten järjestöjen rahastojen ryöstämiset ja lakkoutuneilta työläisiltä yhteiskunnallisen avustuksen kieltäminen — merkitsevät yritystä pakoittaa työläiset nälkiinnyttämällä ehdottomiksi työnantajaluokan orjiksi. Sanoimme yritystä, sillä omistajaluokka on kykenemätön edes osaksikaan poistamaan niitä joka hetki kärjistäviä syitä, jotka esim. tekstiilityöläiset ovat pakottaneet lakkoutumaan.

Vaatimukset joiden puolesta tekstiiliteollisuuden työläiset lakkotaisteluun ryhtyivät, ovat 30-tuntinen työviikko ja entinen viikkopalkka. Ne eivät läheskään vastaa sitä mitä tämän teollisuusalan nykyinen tilanne vaatii, edellyttääkseen että kaikilla sen alan työläisillä olisi mahdollisuus saada osaltaan tehdä työtä ja ansaita toimeentulonsa. Vaaditun kymmenen tunnin lyhentämisen sijasta tekstiilityöläisten asema vaatisi työviikon lyhentämistä vähintään kahdellakymmenellä tunnilla. Eikä tämä teollisuusala ole ainoa jonka omistajat taistelevat viimeiseen asti 40-tuntisen ja sitäkin pitemmän työviikon säilyttämiseksi, vaikka teollisuuksien tila nyt jo edellyttäisi 20-tuntisen tai sitä lyhemmän työviikon käytäntöön ottamista. Siinä onkin se syy joka estää työväestön antautumasta omistajaluokan armoille.

Kalliin läksyn on palkkatyöväestö oppinut omistajaluokan viimeaikaisista edesottamisista. Tähän saakka on huomattavan suuri osa työväenluokan jäsenistä luulotellut olevansa yhteiskunnallisesti tasa-arvoisia työvoimansa ostajaluokan kanssa. Palkkatyöväestöön kuulumisensa ovat he käsitäneet johtuvan enemmän omasta nolou-

destaan kuin asemastaan tuotantovälineiden omistukseen nähden. Mutta nyt, kun osaksi halveksittu työnteko-oikeuskin, yhdessä lakkoutumismahdollisuuksien kanssa, on kehittynyt vanhojen uniojärjestöjen rakenteen ja tarkoitusperien puitteissa jopa mahdollisuuksien rajojen ulkopuolelle, joutuvat palkkatyöläiset itseltään kysymään että olemmeko eläneetkin ja toimineet vain mielikuvituksen pilvilinnoissa. Kylmä todellisuus on se, että tässä maailmassa on jo kauan ollut ja on edelleen olemassa yhteiskunnallisesti kaksi yhteensulamatonta luokkaa: työvoimansa myyjäin ja työvoiman ostajain luokka.

Edelleen palkkatyöväestö joutuu pakotetuksi tekemään sen johtopäätöksen, että työvoiman ostajilla on aina ollut ja tulee edelleenkin olemaan vain yksi tarkoitusperä: maksaa työvoimatavaran käyttöoikeudesta mahdollisimman vähän. Taas päinvastaiselta puolelta työläinen, myydessään työvoimansa käyttöoikeuden sen ostajalle tunniksi, päiväksi, viikoksi tai kuukaudeksi, haluaisi saada mahdollisimman korkean hinnan palkkana työvoimansa kulutuksesta työntöön muodossa. Mutta järjestymättöminä yksilöinä tai pieninä yhtyminä ovat työläiset aina joutuneet antautumaan, tullessaan vastakkain työvoiman ostajain yhtenäisen luokan kanssa. Arvostellessaan täten itseään ja mennyttä toimintaansa työläiset tulevat havaitsemaan että työvoiman ostajat eivät ole olleet työvoiman ostomarkkinoilla yksilöinä vaan luokkana; sitävästoin me työläiset itse olemme olleet työvoimamme myyntimarkkinoilla yksilöinä ja hajallisina ryhminä, mutta emme yhtenäisenä luokkana.

Poikkeuksia lukuun ottamatta on palkkatyöväestö luokkana käsittänyt yksityis- eli luokkaomistukselle perustuvan yhteiskunnallisen talousjärjestelmämme olevan yhteiskunnallisia vaatimuksia ja tarpeitamme tyydyttävän. Täten työväestön taloudellisten järjestöjen tarkoitusperät ja niiden käytännöllinen toiminta ovat myöskin sovelletut, ei ainoastaan nykyisen talous- ja omistusjärjestelmän sisälle soveltuviksi, vaan myöskin nykyisen järjestelmän tukijoiksi. Toisin sanoen, olemme ol-

leet siinä harhaluulossa että palkkatyöväenluokan ja omistajaluokan edut ovat yhteiskunnallisesti yhtenäiset ja että lakkokataistelutkin riistetyn ja riistäjän välillä ovat vain tavallisia yhteiskunnallisia perhekahnauksia, mutta yhteiset edut lopullisesti ovat kaikkien senlaisten kannausten yläpuolella.

Nyt omistajaluokka toiminnallisesti toteaa erheeksi kaiken sen mitä palkkatyöväestö on tässä suhteessa pitänyt kalliina ja pyhänä; toteaa että työvoiman myyjän ja ostajan välillä ei olekaan yhtään enempää yhteistä kuin sitä on suden ja lampaan välillä. Vanhat työläisten järjestöt, menettettyään lakkoavustusrahostonsa, ovat kykenemättömiä uusia rahastoja kartuttamaan, työläisten saadessa tehdä työtä vain osa-ajalla ja heidän toimeentulonsa ollen yleisestä työttömyysavustuksesta riippuvainen. Lakkotapauksissa, omistajaluokan mielivallan alaisuudessa, on uhkaamassa nälkäkuolema. Tämänlainen on tilanteemme.

Mitä on tehtävä?

Tiedämme että nykyään on vain noin 28 prosentilla tämän maan palkkatyöväestöstä mahdollisuus saada tehdä työtä täydellä työajalla. Edelleen työssä olevien lukumäärä säännöllisesti pienenee, samalla kun väestön lukumäärä lisääntyy. Työssä olevien työläisten työtehon kohoamisen seurauksena tuotemäärä työläistä kohti lisääntyy keskimäärin yli kuusi prosenttia vuodessa.

Nähdään siis että palkkatyöväestöllä ei ole mahdollisuutta perääntyä ja antautua edelleen omistajaluokan armoille, vaan on sen pakosta taisteluseitaan tehoistettava ja voimakkaammin kuin koskaan ennen hyökättävä taistelussaan eteenpäin. Taisteluaseidensa tehoistamisessa työväestön tulee yhtä säälimättömästi hyljätä vanhat, uloskuluneet taloudelliset järjestömuodot tarkoitusperineen ja rakenteineen kuin se on hyljännyt vanhat, kömpelöt työvälineensä uusien ja tehoisampien tieltä.

Uudelleen järjestyessään teollisuusunionistisesti palkkatyöväestön tulee ottaa huomioon seuraavat kaksi seikkaa: Ensiksi, että se teollisuusunionidensa kautta voi koko

luokkana turvata itsensä nykyisen talousjärjestelmän aikana, järjestäessään uutta, kollektiiviselle omistukselle perustuvaa yhteiskuntataloutta tuotannon ja jaon edelleen tehoisasti jatkamista varten. Toiseksi, että työväenluokka teollisuusunionistisessa järjestörakenteessaan tulee olemaan, ei ainoastaan kykenevä, mutta tehoisampi kuin kapitalistinen järjestelmä on koskaan ollut, jatkamaan, järjestämään ja kontrolloimaan yhteiskunnallista tuotantoa ja jakoa.

Tällaisen teollisuusunionistisen järjestelmän rakentamisen onnistumisen ehtona palkkatyöväestön on ratkaistavasti hyljättävä käsitys yksityisomistuksen pyhydestä kaikissa muodoissaan, kaikkine syineen ja seurauksineen, ja omaksuttava kollektiivisen yhteiskuntatalouden periaatteet. Ilman sitä työväenluokan on mahdotonta rakentaa teollisuusunionistista järjestelmäänsä sellaiseksi, että se kiinnittää työläisyksilöt yhteisedun perustalla tehoisaan ja edesvastuulliseen toimintaan, niin union rakentamistyössä kuin teollisuudessakin.

Niin kauan kun palkkatyöväestön mieltä muodossa taikka toisessa kiinnostavat yksityisomistuskäsitteet, tai jätteetkään niistä, on sille teoreettisesti sekä käytännöllisesti mahdotonta rakentaa teollisuusjärjestöään siten, että se tehoisasti vastaisi nykyistä tarvetta omistajaluokkaa vastaan taisteltaessa ja yhteiskuntataloutta kollektiiviselle omistukselle uudelleen järjestetäessä. Se olisi, palkkatyöväestön ja siten koko ihmiskunnan tarpeiden näkökannalta katsoen samanlaista kuin jos puutolppien päälle rakennettu vanha, ränsistynyt puurakennus hävitettäisiin ja sitten samojen tolppain varaan yritettäisiin rakentaa uutta kivirakennusta. Sellaista yritystä me kaikki pitäisimme hulluutena. Samanlaisia hulluutta olisi työväenluokalle yrittää rakentaa uutta, riistosta vapaata yhteiskuntataloutta, repimättä pois riistolle perustuvan talouden perustolppia, yksityis- ja luokkaomistuksen juuria.

Nykyajan ja tulevaisuuden yhteiskunnallista tarvetta vastaavan palkkatyöväestön teollisuusunionistisen luokkajärjestön rakentamisen onnistumisen yhtenä ehtona on nykyisen yksityis-, luokka- ja valtio-

omistukselle perustuvan filosofian ja sen mukaisen propagandan perusteellinen hylkääminen. Tiedämme nykyisen porvarillisen yhteiskuntafilosofian ja sitä edistävän kirjallisuuden perustuvan niin vanhoille perinnäiskäsitteille kuin kirjoitettu historia tuntee ja kuin yksityisomistus on ollut ole-massa. Viime vuosisata kehitti nousevalle teollisuuskapitalistiselle yhteiskuntataloudelle perustuvan teoreettisen kirjallisuuden. Tämän vuosisadan ensiksi täysi-ikäistynyt ja sitten nopeasti rappeutuva kapitalistinen yhteiskuntatalous ei ole enään ollut kykenevä kohottamaan uutta, tämän vuosisadan kirjallisuutta. Sen yhteiskunnalliset kirjailijat ovat olleet pakotetut menemään ajassa taaksepäin, apinoimaan yhdeksännentoista vuosisadan ja sitäkin vanhempain teorioitsijain tuotteita. Palkkatyöväestön teollisuusunionistiselle liikkeelle jää tehtäväksi kahdennenkymmenennen vuosisadan kollektiiviselle yhteiskuntataloudelle perustuvan teoreettisen sekä kaunokirjallisuuden luominen. Tulevan yhteiskunnan kirjallisuus tulee perustumaan työn ylevyydelle, kun sitävastoin nykyinen kirjallisuus ja taide perustuu yksityisomistukselle, ennakkoluuloisuudelle, prostitueerautumiselle ja rappeutuneisuudelle.

Työväenluokan teollisuusunionistisen luokkajärjestön tehoisaksi rakentamisen ehtona on tämän luokan varma luottamus omaan itseensä ja luokkansa rakentavaan voimaan. Historiallisesti on kaikkien yhteiskunnallisten luokkien hallitsevaan asemaan nousemisen perustekijänä ollut niiden kyky uudelleen järjestää yhteiskuntatalous siten, että se vastaa ihmiskunnan silloisia ja läheisen tulevaisuuden tarpeita; sekä lisäksi luokan yhtenäinen luottamus järjestämis- ja hallitsemiskykyynsä. Palkkatyöväestökään ei tässä suhteessa ole poikkeusasemassa.

Näihin saakka on palkkatyöväestö ha-puillut tarvitsemiaan toimitsijoita keskiluokasta. Tuloksena on ollut se, että olemme himmentäneet arvonantoa omalle luokallemme ja joutuneet kasvattamaan toimitsijoita omistajaluokalle. Siten olemme väheksyneet oman luokkamme kykeneväi-

syyttä. Ja samalla kuitenkin on totta että kaiken sen mitä tänäpäivänä tehdään yhteiskunnallista luovaa työtä, tekee teollisuustyöväenluokan jäsenistö.

Joku lukija hymähtäen mahdollisesti ajattelee edellä esitetyn osan teollisuusunionistisesta toiminnasta ja tarkoituksesta olevan nykyaikana pelkkää käytäntöön soveltumatonta mielikuvitusta. Jos todellisuudessa olisi asia siten, että nykyisellä teollisuuskapitalistisella yhteiskuntatalousjärjestelmällä olisi puolellaan ylivoimainen yleinen myötätunto, siis myöskin työväenluokan, yhteiskunnallisesta vallankumouksesta ei luonnollisesti tulisi mitään. Sen puolesta toimiminen, puhuminen ja kirjoittaminen olisi vain näyttelemistä ja korusanahelinää.

Palkkatyöväestön tehoisan unionistisen järjestörakenteen ja tarkoituserän nykyistä ja tulevaa tarvetta vastaavan uudistamisen välttämättömyys perustuu seuraaviin seikkoihin:

1. Työväestön nykyisten taloudellisten uniorakenteiden ja niiden nykyisten tarkoituserien vallitessa lakkotaistelut tulevat olemaan omistajaluokan mielivallasta riippuvaisia ja siis palkkatyöväestölle tarkoitustaan vastaamattomia.

2. Kapitalistisen yhteiskuntatalousjärjestelmän edustajat jo avoimesti tunnustavat järjestelmänsä kykenemättömyyden mukautua nykyisen teollisen kehitystason vaatimuksiin.

viimeiseksi mainitun seikan yhtenä viimeisimmistä todistajista voidaan mainita kansainvälisesti tunnustettu nykyisen yhteiskuntatalouden erikoistuntija, Englannin suurimman rautatieyhtymän pääjohtaja ja Englannin pankin johtokunnan jäsen, Sir Josiah Stamp. Hyvällä syyllä voidaan sanoa että hän on tässä suhteessa tehnyt avoimen tunnustuksen pari viikkoa sitten pidetyssä British Association for Advancement of Science'n kokouksessa.

Puheessaan Stamp vetosi kokouksessa olleisiin edustajiin, kehoittaen heitä toimimaan koneteollisen kehityksen pysähdyttämiseksi, koska se uhkaa kapitalistisen järjestelmän perusteita tuholla. Hän kehoitti keksijöitä hidastuttamaan tätä kehitystä,

pidättämällä uusien keksintöjen ilmestymistä siksi kunnes ne voidaan asettaa käytäntöön vahingoittamatta kapitalistisen talousjärjestelmän perusteita ja kunnes ihmiset on kasvatettu uusia keksintöjä vastaanottamaan. Täten tämä yksi tunnetuimmista kapitalistisista talousmiehistä ensiksi avoimesti tunnustaa tämän järjestelmän olevan kykenemättömän mukautumaan niiden yhteiskuntataloudellisten suhteiden alaiseksi, joista ihmiskunnan olemassaolo on riippuvainen. Toiseksi tulee hän toivottomuudessaan perin hullunkuriseen johtopäätökseen. Se tarkoittaisi samaa kuin jos Sir Josiah Stamp lähettäisi lumipallon vierimään tuoreessa lumessa alas vuoren huipulta, mutta nähtyään pallon vierieessään kasvavan uhkaavan suureksi, komentaisi, painolaista välittämättä, pallon pysähtymään ennen kuin se ennätäisi tehdä hävitystä vuoren juurella.

Jos Sir Stamp'in esittämä menettelytapa uusien työvälineiden käytäntöön ottamisessa olisi ollut aikaisemmin käytännössä, olisimme me vielä tänään ehkä sillä asteella, että puukalikka ja kivi olisivat ihmiskunnan yleisimpinä ja ehkä ainoina työvälineinä.

On hyvin tunnettua se, että kautta aikain on ihmiskunta vastaanottanut uudet työvälinekeksinnöt vastahakoisen ennakkoluuloisesti. Ei ihmiskunta ole mukautunut uusiin työvälineihin ja työmenetelmiin muuten kuin välttämättömyyden pakoittamana. Edelleen Stamp, hallitsevan luokan edustajana, on unhoittanut yhteiskunnallisen vallankumoushistorian, yrittäessään mienvaltaisesti määritellä taloudellisia lajeja.

Palkkatyöväestön valistunein osa jo selvästi käsittää että työvälinekoneen teknillinen ja nopea kehittyminen ei ole nykyisen taloudellisen kaaoksen syynä, vaan syy löytyy kapitalistisen yhteiskuntatalouden perusteissa. Se perustuu muutamien yksilöiden, yhteiskunnan asujamiston pienen omistavan vähemmistön eduille, eikä koko yhteiskunnan jäsenistön eduille. Tällä pienilukuisella kapitalistiluokalla oli mahdollisuus hallita yhteiskuntaa niin kauan kun se oli kykenevä johtamaan koneellista tuo-

tantaa, laajentamaan sitä ja löytämään maksamattomasta työstä ryöstämälleen liisäärvolle ulkomaalaisia sijoituspaikkoja ja ylituotteille markkinapaikkoja. Mutta sitä mukaa kun tuotantolaitokset kasvoivat ja koneistot tehoistuivat, myöskin riisto-osuus suureni ja uudet markkina- ja sijoituspaikat vähenivät. Minkään yhden maan kapitalistiryhmä ei voinut yksin pitää kone-teollisuutta monopolinaan. Niin niissä maissa, jotka ennen olivat olleet hyviä markkina- ja sijoituspaikkoja, kasvoivat teollisuudet. Markkina- ja sijoitusalueet vähenivät. Teollisuuskoneisto herpaantuu ja pysähtyy, koska ei sen tuotteita voida myydä liikevoitolla. Seuraa työttömyys, yhteiskunnallinen rappeutuminen ja kaaos.

Mutta teollisuudesta itse ulkona oleva omistajaluokka yrittää pitää lujasti kiinni

alkuperäisestä tuotanto- ja jakolaitosten omistusoikeudestaan. Noin kolme prosenttia tämän yhteiskuntamme asukkaista, omistusoikeutensa perusteella, hallitsee 97 prosenttia.

Jos ei tällaisessa tilanteessa palkkatyöväestöllä ole oikeutta ja velvollisuutta järjestää teollisuusunionistista luokkajärjestöään, harmoniseraamatta nykyisen järjestelmän kanssa missään muodossa, silloin ei sellaista oikeutta ja velvollisuutta tule koskaan olemaan. Työväenluokan täytyy kyetä teollisen järjestönsä kautta, tarkoitusperällään ja käytännöllisellä toiminnallaan, kohoamaan tehoisuudessa ja yhtenäisyydessä yläpuolelle nykyisen järjestelmän ja siten taata ihmiskunnan tulevaisuus.

Työttömät Teknikot Esittävät Kysymyksen

Korkeamman teknillisen opetuksen saaneita henkilöitä elää nykyisin paljon hätäavustuksen varassa. New Yorkissa he panivat toimeen mielenosoituskulkueen, kantaen tauluja joissa sanottiin: "Me olemme olleet mukana luomassa amerikalaista elintasoja. Milloin me saamme siitä nauttia?" Toistaiseksi on vastaus kysymykseen saamatta. Teknikot vaativat työtä niillä aloilla joille heidät on koulutettu.